

La loca del monasterio (o La loca del monasterio de Montserrat)

(Direcció: Domènec Ceret, 1916)

Les millors pel·lícules dirigides per Domènec Ceret corresponen al període de la tardor del 1916 i l'hivern del 1917. En aquesta temporada va realitzar *La loca del monasterio* (1.200 m), *Los saltimbanquis* (1.225 m), *Regeneración* (1.600 m) i *Humanidad* (3.000 m). Aquestes filmacions representen el cim al qual va aconseguir d'arribar un director modest, guiat per l'observació del cinema habitual a l'època i format com a director a l'escola de la seva pròpia experiència. A les pel·lícules que acabem d'esmentar, s'observa que la casa productora Studio adoptava una línia narrativa basada en un tipus d'assumptes dramàtics i moralitzadors, amb rivets de drama social, i filmats en una gran proporció en exteriors, lluny del marc tancat i teatral dels estudis. Això significava apartar-se de la teatralitat i endinsar-se pels camins de la narrativa cinematogràfica. A *La loca del monasterio*, el guió de la qual també és de Ceret, l'acció transcorre en bonics indrets de Montserrat i l'argument s'assembla a un tipus de llegenda rural que atreu per la força i el misteri que té. Aquesta pel·lícula va obtenir un gran èxit de públic i fou elogiada especialment per la fotografia de Joan Solà Mestres i la interpretació de Lola Paris, Consuelo Hidalgo i Elena Jordi. Aquesta darrera era estrella del vodevil al Paral·lel i havia format companyia al Teatre Espanyol; de la mateixa manera que Lola Paris, destacava pel seu físic fotogènic i per una gran plasticitat de moviments.

Domènec Ceret, el director d'aquesta pel·lícula, va fer un recorregut ascendent pels gèneres cinematogràfics en la productora Studio Films, des del curt còmic fins al drama social, passant per la comèdia i el melodrama; al final de la seva carrera intentà el cinema d'aventures en episodis amb la realització de *La herencia del diablo*, que va ser l'última pel·lícula de Ceret per a aquesta casa. *La herencia del diablo* va assolir els 6.500 metres, repartits en vuit episodis. L'argument de S. Ardèvol es presentava com a continuació de *La loca del monasterio*, encara que el fil de la continuïtat era molt dèbil. Malgrat que la realització d'aquest darrer film fou de durada breu (febrer-març de 1917), la seva presentació al públic es va retardar un any. A més, al cap d'una setmana de l'estrena al Salón Cataluña, va haver de ser retirada per ordre governativa per culpa d'haver posat el nom d'Adolfo Marsillach, conegut polític radical anticatalanista, al personatge més dolent de la pel·lícula.

(PGL)

Bibliografia

GONZÁLEZ LÓPEZ, Palmira. *Domingo Ceret y «Studio Films» (contribución a la historia del cine español, 1915-1920)*. [Tesi de llicenciatura presentada el maig de 1973 a la UB, Departament d'Història de l'Art. Inèdita.]

GONZÁLEZ LÓPEZ, Palmira. *Els anys daurats del cinema clàssic a Barcelona (1906-1923)*. Barcelona: Publicacions de l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona; Edicions 62, 1987, pàg. 260-267 i 465. (Monografies de Teatre, 20).

PORTER I MOIX, Miquel. *Història del cinema a Catalunya (1895-1990)*. Barcelona: Generalitat de Catalunya, Departament de Cultura, 1992, pàg. 133- 134.